

Jméno: Lucie Dušková

Škola: Vyšší odborná škola a střední škola zdravotnická a sociální Ústí nad Orlicí

Třída: ZA a SČ 3. A

POSLÁNÍ

Na naši školu jsem se přihlásila, abych mohla pomáhat lidem. Všem, kteří to doopravdy potřebují. Nyní jsem ve třetím ročníku a od září nám k ostatním předmětům přibyla dlouho očekávaná odborná praxe. Tu vykonáváme v Orlickoústecké nemocnici. V ní se setkávám s různými klienty a sleduji jejich příběhy. O jeden z nich se s vámi podělím.

Býti sestrou není lehká věc,
jaký to je, chce vědět každý zvědavců.
Ve dne, v noci býti ve střehu,
povím vám kousek jednoho příběhu.

Sestra z očí do očí se jí dívá,
písničku života zpívá.
Ruce má v klíně celé studené,
snad se tu někdy opět sejdem.

Stará žena leží v posteli,
chtěla by se bavit se svými přáteli.
Rodina je odjeta někde v dálce,
přála by se s nimi setkat krátce.

Srdce utichá, slza teče,
ustává pomalu na bílé dece.
Život utíká, klesají víčka,
vedle na stolku rozsvící se svíčka.

Prožít ještě šťastné chvíle, radost a lásku,
alespoň na chvíli nasadit si masku.
Býti zas ta veselá babička a matka,
co jí každá chvíle bývala krátká.

Ta tiše plápolá s velkou hrdostí,
že tato duše zvládla tolik starostí.
Ptáme se: Proč nás to potkává?
To ale vše k životu patří, se říkává.

Teď tu jest malá, hubená a obličej
pokreslený vrásky,
na hlavě samé bílé vlásky.
Klouby už neslouží, třesou se kolena,
stářím celá je znavena.

Sestra toto často shledává,
přítom nové zkušenosti získává.
Ale i veselé věci tu vidíme,
to si zas příště někdy povíme.

Hrozná nemoc se objevila,
těžkou cestu připravila.
Bez pohybu, bez paměti,
ptajíc se, kde jsou její děti.